

Dode iPod

Steve Jobs was net overleden en ik liep in overpeinzing verzonken over straat. Jobs was iemand van wie je veel kon leren, en dan bedoel ik niet alleen hoe je veel geld kunt verdienen. Zijn toespraak voor de Stanford University bijvoorbeeld, had me tot tranen toe geroerd. Zijn levensverhaal, dat hoge pieken, maar vooral ook diepe dalen bevatte, ging immers ook heel erg over mijzelf. Vooral de dalen waardeerde Jobs nu als belangrijke keerpunten in zijn leven. De woorden waren recht voor mijn raap en getuigden van groot inzicht in zichzelf en daarmee in de essentie van ons bestaan. Enfin, ik liep dus over straat en hoorde plots iets kraken onder mijn voet. Geschrokken bukte ik om het geknakte voorwerp te bekijken. Het was een plat, rechthoekig en langwerpige apparaat, waarvan de 'hoeken' op een prettige manier waren afgerond. Zwart. Voor verdere identificatie moest ik het apparaatje oppakken – het lag met de voorkant naar beneden. Ik draaide het om en zag het display, daaronder het ronde gebruiksvriendelijke bedieningspaneeltje... Het was een iPod! Een dode, wel te verstaan, want ik had zijn display gebroken en hij had teveel water, zand en andere narigheid binnengekregen. Ik keek om me heen of ik een mogelijke eigenaar kon ontdekken. Niemand te zien. Ik stak het apparaat in mijn zak en liep door. Ik zou iets doen om het goed te maken: ervoor zorgen dat de iPod zou worden hergebruikt en hem inleveren bij de Milieustraat. Dan kon er tenminste een nieuw en nóg beter Apple-product uit voortkomen. Want, zoals Jobs zelf ooit zei: 'Death is the very best invention of life. It's life's 'change agent': it clears out the Old, to make way for the New.'

Troostende woorden, hopelijk ook voor de eigenaar van deze dode iPod.